

bidraget skal dække. Derfor mener vi, der er tale om et skred væk fra det øremærkede til det vilkårlige, hvor man siger, jamen vi kan ikke dække det, vi ønsker, med en 8 pct.-bruttoskat, og så sætter man snigende bruttoskatten op, fordi man har bestemt nogle opgaver, der skal løses af den, som den slet ikke kan løse ved det nuværende niveau.

Det sidste, jeg skal tage frem under de lovforslag, som er til behandling nu, er den kommunale ejendomsværdiskat. Der er vi optaget af at få at vide, hvor meget den kommunale ejendomsværdiskat bliver dyrere end den gældende lejeværdi for nuværende ejere og for nye ejere. Vi har ikke nogen principielle indvendinger imod, at man ændrer lejeværdien til en kommunal ejendomsværdiskat, men hvis man, samtidig med at man nedtrapper rentefradraget markant, yderligere ad denne vej vil hæve beskatningen, så synes jeg, man rammer boligejerne dobbelt hårdt, og det finder vi ikke rimeligt.

Det kan være lidt svært helt at gennemskue konsekvenserne, bl.a. hvad det er for en vurdering, man tager udgangspunkt i. Er det den vurdering, vi fik for en lille måneds tid siden, og som vi skal betale lejeværdi af næste år? Eller hvordan bliver udgangspunktet? Det synes jeg ikke jeg kan se af det, som vi har fået udleveret.

Samlet vil jeg sige, at der er mange tidsler, der skal fjernes, men intentionen med at begrænse forbruget har været rigtig. Vi vil gerne gå på tidseljagt, og vi håber, at vi kan ende med et bredt forlig hen over midten, som virkelig både gør det mere fordelagtigt at gå i arbejde, og som også virkelig fremmer opsparringen, og som samtidig gør, at vi får en mere familievenlig beskatning. Det er de overordnede holdninger, vi går efter.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Først vil jeg sige tak for den tone, der har været i debatten. Der har selvfølgelig været mange forskellige reaktioner, konkret, specifikt, men jeg synes først og fremmest, at debatten her, når man nu skræller alt det af, som man godt ved også hører til i sådan en debat, i alt væsentligt har været med en tone, der også giver et godt udgangspunkt for de videre drøftelser om den her sag, og det vil jeg gerne her ved indledningen takke for.

Jeg har også glædet mig over, at der i hvert fald har været én ting, der har samlet alle ordførerne, nemlig enigheden om, at der er et be-

hov for at få justeret økonomien. Der har så været forskellige reaktioner, forskellige svar på, hvordan den skal justeres. Vi har selvfølgelig fra regeringens side været tilfredse med, at de analyser, der ligger fra det, man kan kalde fagøkonomer, hvad enten det er vismændene, eller det er i regeringskontorerne, og også en række af bankøkonomerne, har ført frem til en justering, et indgreb, en pakke – kald det, hvad man vil – som ligger inden for den ramme, som regeringen her har spillet ud med. Vi har også været glade for, at der har været gennemgående positive reaktioner i karaktergivningen af både doseringen og indholdet i regeringens pakke. Det håber jeg bestemt også er noteret hos Folketingets øvrige partier.

Jeg synes egentlig, at Anders Ølgaard, vores gamle overvismand, sagde det meget godt her forleden i radioen, hvor Anders Ølgaard sagde, at der ikke er behov for den store katastrofeopbremsning. Der er behov for en ændring. Det er ikke sådan, at afgrunden truer, men hvis vi ikke får justeret retningen, kører vi i grøften. Og det er jo rigtigt. Derfor er den opgave, vi står med, at få foretaget den kursændring, så vi holder os sikkert på vejen også i den fremtidige økonomiske politik.

Der har i de seneste dage indimellem været nogle, der har draget sammenligninger over til midtfirserne med kartoffelkuren. Sammenligningen med midtfirserne er rigtig på den måde, at hvis man ikke gør det nødvendige, hvis vi ikke gør de ting, der skal gøres, i tide, så er risikoen, at vi inden for en periode kommer til at gøre langt mere dramatiske ting. Den daværende regering foretog ikke tilstrækkelig tidligt tilstrækkelig præcise justeringer af økonomien. Det var ikke sådan, at man ikke gjorde noget, men man veg tilbage for at gøre det, der var måske mest besværligt, og derfor endte vi så i en meget voldsom opbremsning.

Som sådan kan vi sige, at det er det, vi skal undgå. Det er det, vi er i gang med at undgå nu. Men sammenligner man med kartoffelkuren, hvis man husker tilbage til efteråret 1986 og starten på 1987, ja, så var det jo langt, langt mere dramatiske ting.

For det første skal man ikke glemme, at de boligejere, der på det tidspunkt skulle omstille sig til en ny økonomi, havde indrettet sig efter, at det var et samfund med højinflations. Det er en meget væsentlig ændring, at vi nu har vænnet os til lavinflations.